

BINECUVÂNTÂND PE DUMNEZEU ȘI BLESTEMÂND PE OAMENI

Mana pe data de 1 Decembrie, R2442 - 1 Aprilie 1899, pag. 67

„Dar limba nimeni n-o poate împlânzi: ea este un rău care nu se poate înfrâna, plină de otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Dumnezeu, Tatăl, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul. Fraților, nu trebuie să fie așa” - Iacov. 3:8-10.

Aceste cuvinte ale Apostolului inspirat sunt adresate „fraților” - și nu lumii. Cu adevărat, întreaga Epistolă este adresată Bisericii: și faptul că în deschiderea acesteia Iacov se adresează „celor douăsprezece seminții care sunt împărțiate”, nu este în contradicție cu aceasta. Trebuie să ne aducem aminte că marile promisiuni ale lui Dumnezeu date lui Avraam inițial au aparținut celor douăsprezece seminții ale lui Israel, seminței naturale a lui Avraam. Astfel că prin ereditate naturală, oferta sau propunerea lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea a aparținut Israelului trupesc, ca unelte divine, dacă se vor conforma condițiilor divine. Dar una din condițiile divine a fost ca ei să aibă *crediința lui Avraam*, și din moment ce Avraam trebuie să fie Tatăl celor ce cred, ei n-ar putea fi considerați ca fiind sămânța făgăduită a lui Avraam fără de acea credință. Domnul nostru și apostolii, au prezentat clar în Noul Testament, cum și de ce Israelul natural, ca națiune, a fost tăiat de la moștenire sub acel legământ: Apostolul reprezentând făgăduința ca o rădăcină de măslin, descriind toate semințiile lui Israel ca ramuri, crescând din acea rădăcină, ne spune că multe din ramurile naturale au fost tăiate, vasta majoritate, și că la prima venire au fost găsiți doar o rămășiță cu credința lui Avraam și acceptați de Domnul ca membri a noii case a fiilor - Ioan 1:12.

Apostolul explică în continuare că respingerea necredinței Israelului natural a lăsat loc pentru a altoi în locul ramurilor tăiate pe unii dintre Neamuri, care au credința lui Avraam. Și aceasta vedem, a fost lucrarea acestui veac Evanghelic - altoirea în rădăcina originară a făgăduinței, a credincioșilor dintre Neamuri, care au fost odată fără Dumnezeu și fără de speranță în lume, străini și fără cetățenie în Israel, dar care acum sunt aduși mai aproape, uniți cu Christos, și prin El uniți cu rădăcina făgăduinței Avraamice, și moșteniroți a grăsimii și a tuturor bogățiilor - Efes. 2:12, 13; Rom. 11.

Astfel vedem că acești Israeliti spirituali devin din punct de vedere divin, Israeliti cu adevărat, moștenitori adevărați ai făgăduinței Avraamice: deși vedem de asemenea și unele făgăduințe îndurătoare pământești și pentru sămânța naturală a lui Avraam, totuși ei au pierdut, ca națiune, ca popor, marele premiu: precum declară Apostolul: „Israel n-a căpătat ceea ce a căutat: dar cei aleși au căpătat, și restul au fost orbiți” - Rom. 11:7.

Astfel deci, cele „douăsprezece seminții” ale lui Israel au făgăduințe făcute lor care se aplică nu numai lor, ci de asemenea și în mod special Israelului spiritual, pe care aceștia i-au tipificat; cu toate că alegerea sau predestinarea originară a lui Dumnezeu, cu privire la sămânța lui Avraam, care trebuie să cuprindă 144.000 sau câte 12.000 din fiecare seminție, rămâne încă în picioare; și prin urmare fiecare acceptat dintre Neamuri, și altoit în această rădăcină a făgăduinței Avraamice, este socotit ca luând locul unuia dintre aceste ramuri tăiate din diferite seminții. La timpul când veacul Evanghelic își va sfârși lucrarea, Israelul spiritual va fi fost găsit - „o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit”, manifestând laudele Celui care l-a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată - nu va fi cu nici unul mai mult și cu nici unul mai puțin decât numărul predestinat originar, ales, pentru fiecare „altoit” dintre neamuri fiind „tăiat” câte un Israelit natural. În acest fel se face referire la Biserică în Apoc. 7:3-8: vorbindu-se despre pecetluirea Bisericii ca fiind atât de mulți din fiecare seminție, cu implicația că toți aceștia vor fi „pecetluiți pe frunțile lor” înainte ca marele timp de strâmtorare să vină asupra lumii.

Astfel deci, Epistola lui Iacov trebuie să fie înțeleasă că se adresează acestor Israeliti adevărați, altoiți în rădăcina făgăduinței, și luând locul Israelului natural. Cu acestea sunt în armonie și cuvintele Apostolului Pavel: „Nu toți sunt Israeliti, care se coboară din Israel” - (Rom. 9:6, 7). Și din nou: „Iudeu nu este acela care este pe dinafară Iudeu, nici tăiere împrejur nu este cea pe dinafară: ci, Iudeu este acela care este înlăuntru Iudeu, și tăierea împrejur este cea a inimii” - (Rom. 2:28, 29). Și din nou cuvintele Domnului nostru adresate Bisericii Sale: „Știu blasfemia celor care se numesc Iudei, dar nu sânt, ci sânt din sinagoga lui Satan” - Apoc. 2:9; 3:9.

Domnul nostru a recunoscut aceeași distincție între Israeliții naturali și cei adevărați: când L-a primit pe Nataniel, El a declarat: „Iată, un Israelit adevărat”. Israelul natural și cel spiritual, au fost tipificați în Isaac și Ismael, și de asemenea, precum declară Apostolul, în Iacov și Esau - (Rom. 9:8-13, 22-33). În fiecare caz moștenitorul făgăduinței a fost fratele mai tânăr; ilustrând prin aceasta că Israelul spiritual va fi dezvoltat *după* cel natural, și îi va lua locul acestuia ca moștenitor al binecuvântărilor principale menționate în Legământul Avraamic. Totuși, trebuie să reținem că în fiecare caz în tip, a fost asigurată o binecuvântare și fratelui mai mare; la fel este și în antitip - în timp ce Dumnezeu L-a orânduit pe Christos să fie moștenitorul tuturor lucrurilor, și a chemat Biserica ca Mireasă a Sa, să fie comoștenitoarea tuturor lucrurilor împreună cu El, Dumnezeu cu toate acestea a prevăzut ca de la aceștia să curgă o binecuvântare spre sămânța naturală, și prin ~~ultimii spre toate familiile pământului~~-Rom 11:26-33.

Determinând astfel în mod definit că spiritul sfânt, prin Apostol, se adresează Bisericii, să considerăm în continuare minunata declarație a textului nostru, și să căutăm să determinăm în ce sens acesta ar trebui înțeles; determinând aceasta, vom afla în ce sens sau măsură el se aplică la noi în mod individual, și cu siguranță vom răspunde repede învățaturii spiritului, și vom corecta o condiție atât de rea.

BINECUVÂNTÂND PE DUMNEZEU CU LIMBA

Ușor putem vedea în ce sens Apostolul a avut în vedere că poporul lui Dumnezeu Îi binecuvântă sau Îi laudă numele Lui cu limba lor. Ei fac aceasta în rugăciune; ei fac aceasta în cântecele lor de laudă; ei fac aceasta declarând adevărul Său, și mărturisind despre providențele Sale care au fost în folosul lor. Cu un cuvânt, noi binecuvântăm pe Dumnezeu cu limba noastră arătând gloria Celui care ne-a chemat din întunec la lumina Sa cea minunată.

CREȘTINII CARE BLASTĂMĂ OAMENII CU LIMBA LOR

Dar ce sens a avut în vedere Apostolul spunând că Israeliții Spirituali *blastă*mă oamenii cu limbile lor? Și aceasta într-un mod atât de obișnuit, atât de general prevalent încât faptul necesită o muștrare publică? Cu siguranță nici un Creștin nu blastămă aproapele său prin înjurături și hule! Dar nu există oare alte căi prin care limbile noastre să poată fi un *blestem* și o *ofensă* pentru aproapele nostru? Trebuie să ne aducem aminte că sensul (în Engleză) a cuvântului „blestem” s-a schimbat într-o oarecare măsură în folosirea lui generală de-a lungul ultimului secol, în general pierzându-și sensul de „ofensă” și asumându-și doar sensul de înjurătură, hulă. În limba Greacă când este vorba despre o înjurătură blasfemătoare se folosesc alte cuvinte (*anathema*, și *anathematiso*, folosite de zece ori în Noul Testament), și când este vorba despre o condamnare rostită ca o condamnare sau blestem se folosește (*katara* și *kataraomai*, care înseamnă condamnare - de a vorbi împotriva, de a vorbi rău, de a răni). Apostolul Iacov aici l-a folosit pe cel din urmă: prin urmare limbajul său de fapt a fost - Cu aceeași limbă cu care laudăm și onorăm pe Dumnezeu, ofensăm aproapele nostru, prin vorbire de rău, clevetire, etc. Astfel Domnul nostru folosind același cuvânt a spus: „Binecuvântați pe cei ce vă blastămă (care vorbesc rău de voi)”. Apostolul Pavel, folosind același cuvânt, sfătuie poporul lui Dumnezeu: „Binecuvântați și nu blestemați” - vorbiți favorabil despre alții, dar nu vorbiți ofensator despre ei. Din nou ni se spune că Domnul nostru a *blestemat* (același cuvânt Grecesc) smochinul, spunând: „De azi înainte să nu mai fie rod în tine” - Domnul a făcut în pagubă, a făcut o declarație nefavorabilă dezvoltării viitoare a acestuia. În același fel Apostolul declară că Iudeii de sub Lege erau sub *blestem* - nu că Legea a fost un rău, ci datorită imperfecțiunilor cărnii, Israeliții au venit sub *condamnarea* (blestemul) Legii. El a mai declarat că: „Christos ne-a răscumpărat (în primul rând pe Iudei) din blestemul (condamnarea) Legii, fiind făcut blestem pentru noi” - suferind pentru noi deplina condamnare sau nimicire pe care a impus-o Legea asupra călcătorilor ei (Gal. 3:10-13). El a ilustrat același gând în legătură cu cuvântul „blestem”, când a spus că pământul care a adus spini și pălămidă este „aproape să fie blestemat” - nu în sensul că este gata pentru a fi profanat, ci pentru *condamnare*, ca nepotrivit pentru cultivat, până ce va fi ars și buruienile distruse - Mat. 5:44; Rom. 12:14; Marc 11:21; Ev. 6:8.

Stabilind astfel înaintea noastră cuvântul real, și semnificația lui așa cum a fost folosită de către Apostol, vedem că în timp ce *blestemul* este o traducere destul de potrivită a originalului, întreaga dificultate este că educația și folosirea comună din prezent au umbrat această semnificație a cuvântului. (În mod similar cuvântul

rău și-a pierdut amploarea originală a însemnătății, și este considerat aproape invariabil că înseamnă imoralitate, răutate, ticăloșie; în timp ce în întreaga sa amploare a însemnătății el se poate referi la orice este de nedorit, care nu este bun, ca de exemplu calamitățile, etc).

Privind declarația Apostolului din acest punct de vedere, vedem clar că acuzația sa este aplicabilă poporului Creștin de astăzi într-o măsură alarmantă. Cât de mulți sunt care aduc ofensă aproapelui cu limbile lor, care folosesc aceeași limbă în lauda lui Dumnezeu. Nu cunoaștem nici un alt rău la care poporul consacrat al Domnului ar fi mai expus decât acesta. Pentru unii a cleveti este la fel de natural ca și a respira: ei fac aceasta inconștient. Chiar am cunoscut oameni care în cunoștință de porunca Scripturală împotriva calomniei și vorbirii de rău, au fost atât de complet desconcentrați cu privire la acest subiect, și atât de inconștienți de purtarea proprie, încât declară dezgustul său față de pronunțarea calomniei în același moment pronunțând calomnia. Menționăm aceasta aici ca dovadă că acest rău este atât de înrădăcinat în natura umană căzută încât scapă cu iscusință de atenția din partea noii naturi câteodată și timp de câțiva ani - și astfel evită corectarea în dreptate pe care Cuvântul Domnului ne-a orânduit-o, și pe care toți din poporul adevărat al Domnului o doresc.

Multe sunt motivele de îndreptățire pe care le va folosi natura căzută în încercarea sa de a înăbuși vocea conștiinței și astfel să mențină folosirea acestui canal de răutate - mult după ce ea a fost eliberată de practicile rele care sunt mai puțin obișnuite, mai puțin populare, mai general recunoscute ca păcatoase.

(1) Ea va zice: Eu nu am de gând să vatăm pe nimeni; dar trebuie să am ceva despre ce să vorbesc, și nimic nu va fi atât de interesant pentru prieteni și vecini ca ceva care are mai mult sau mai puțin de miros bărfitor (scandalos) legat de acesta. Dar este oare vorbirea de rău, calomnia, cu ceva mai potrivită în acest caz pentru copiii luminii? Nici într-un fel. Prin urmare Scripturile ne informează: „Conversația voastră sa fie ca a unor sfinți”, „Vorbirea voastră să fie cu har, dresă (întărită - n.e) cu sare, ca să știți cum să răspundeți oricărui om”, „Nici o vorbă stricată să nu iasă din gura voastră, ci una care este bună, ca să zidească - ca ea să poată da har celor ce ascultă” - Fil. 1:27; Col. 4:6; Efes. 4:29.

Dar bărfitorul oricât și-ar rafina metodele și cuvintele, știe bine că prin slujirea calomnioasă a harului față de ascultător, el slujește răul; - că ascultătorul este impulsivat prin forțele naturii sale căzute repede să meargă și să spună bârfa mai departe, altora; dacă este adevărată sau falsă, el nu știe și nici nu trage atenția la aceasta: aceasta a aprins în inima sa o flacără de sentiment carnal care iese pe buzele sale pentru a „pune pe foc cursul naturii” în alții, care sunt la fel de slabi prin cădere. Apoi natura căzută se desfătează și distrează tocmai în acest fel de lucruri, simțind mai multă libertate de a face astfel deoarece s-au înșelat singuri că astfel ei scot în evidență morala - predicând împotriva păcatului, și că astfel discutând și denunțând în mod sugestiv ceea ce a fost spus că a fost abaterea altora, ei menționează lucruri scârboase sufletelor lor drepte. Vai! sârmane, slabe, raționamentele umanității căzute sunt serios defecte atunci când sfaturile Domnului în dreptate sunt ignorate.

Cu privire la presupunerea că ar fi cu mult mai puțin despre ce de vorbit dacă bârfele ar fi cu totul eliminate din conversația Creștină, și dacă toate s-ar menține la porunca Apostolului: „Nu vorbiți de rău de nimeni”, răspundem: Nu există oare un larg domeniu pentru conversație printre poporul Creștin, cu privire la subiectul bogățiilor harului lui Dumnezeu în Christos Isus Domnul nostru, exprimate în făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului divin? Cu adevărat, în aceste lucruri avem ceea ce nu numai că dă har celor ce ascultă, ci și care adaugă har și vorbitorului. Aceasta extinde binecuvântarea în orice direcție, în ceea ce ține de „Noua Creatură”, și ajută la omorârea vechii creaturi cu dorințele, gusturile și apetiturile ei rele.

Evident aceasta a fost în mintea Apostolului când a spus că poporul Domnului trebuie să: „prezinte laudele Celui care ne-a chemat din întunec la lumina Sa cea minunată”. Și o inimă umplută cu spiritul iubirii, spiritul lui Dumnezeu, spiritul adevărului, și din care aceeași se revărsă și prin gură cu siguranță va revărsa ceea ce are înlăuntrul, deoarece: „Din plinătatea inimii vorbește gura”. O gură rea, prin urmare, o gură care ofensează pe alții, indiferent cui - membrilor tovarăși din „corpul lui Christos” sau celor ce sunt din afară, indică o inimă rea - implică că inima nu este curată. „Binecuvântați sunt cei ce sunt curați cu inima, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” - 1 Pet. 2:9; Mat. 12:34; 5:8.

(2) O altă scuză pentru bârfeala despre afacerile altor oameni este oferită de către alții, care spun: Eu pot vorbi despre lucruri religioase cu cei care au înclinație religioasă, dar când sunt cu oamenii lumești sau cu profesori de religie care nu au nici un interes în probleme de materie religioasă, trebuie să fiu plăcut și potrivit, și trebuie cel puțin să ascult bârfele și noutățile lor; și dacă nu mă împărtășesc și eu cu ceva în aceste conversații voi fi considerat foarte straniu, și compania mea nu va mai fi dorită. Da, răspundem noi; dar aceasta trebuie să

fie una din deosebirile „sfinților”, ei nu trebuie să fie numai diferiți de lume, dar de asemenea ei trebuie să fie diferiți și de profesorii nominali ai religiei. Religia lor nu trebuie să fie doar la suprafață, și odată pe săptămână, și sub un anumit fel de îmbrăcăminte; ci trebuie să fie din inimă, în legătură cu toate afacerile vieții, pentru fiecare zi și orice moment. Dacă veți urma în mod strict porunca divină cu adevărat veți fi separați de unii care acum sunt prietenii voștri și care iubesc astfel de lucruri rele - nepermise nouă care am devenit fiii lui Dumnezeu și care am primit din spiritul Său de înfiere, spiritul Iubirii.

Faptul că Domnul a înțeles acest lucru și l-a avut în vedere reiese din faptul că El ne-a prezis că calea uceniciei va fi „o cale îngustă”. Deci, prin urmare, dacă eșecul vostru de a fi un musafir, vecin, prieten plăcut, este datorită fidelității voastre ca „nouă creatură” față de legea lui Christos, Iubirea - care „nu face nici un rău aproapelui”, nici în fapt nici în cuvânt - atunci aveți cu adevărat pricină de bucurie, deoarece suferiți puțin, experimentând pierdere, pentru cauza lui Christos, pentru cauza dreptății. Pierderea la început poate părea grea, dar dacă o îndurați pentru cauza lui Christos, în ascultare de legea sa dreaptă a Iubirii, în curând veți fi în stare să spuneți împreună cu Apostolul că astfel de pierderi sunt „întristări ușoare”, nevrednice să fie comparate cu binecuvântările compensatoare - Fil. 3:7, 8; 2 Cor. 4:17.

Motivul bucuriei voastre este că aveți promisiunea Domnului că astfel de suferință va lucra pentru voi binele. Tovărășia cu cei care nu caută să umble conform minții spirituale, ci conform „cursului general al acestei lumi” este dăunătoare sfinților, celor care caută să umble în armonie cu mintea nouă. Ei sunt cu mult mai bogați fără de astfel de tovarășii și prieteni lumești, și în proporția în care ei sunt separați de aceștia, ei vor găsi o mai apropiată tovarășie cu Domnul însuși și cu Cuvântul Său, și cu toți care sunt membri adevărați ai Corpului Său, și sub îndrumarea spiritului Său. În armonie cu acestea Scripturile declară cu atât de multe cuvinte că prietenia acestei lumi înseamnă vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Iac. 4:4). Dumnezeu în mod intenționat a aranjat chestiunea într-un astfel de mod încât poporul Său trebuie să-și facă alegerea sa, și să piardă ori prietenia și tovarășia divină, sau cea lumească; deoarece acele lucruri pe care Le iubește Domnul sunt dezgustătoare celor lumești, și acele lucruri pe care le iubesc cei lumești - fapte rele și gânduri rele, vorbire de rău, sunt o urâciune în ochii Domnului, și cei care iubesc și practică astfel de lucruri își pierd tovarășia Sa - ei nu sunt de spiritul Său. „Dacă cineva nu are spiritul lui Christos, acela nu este al Lui” - Rom. 8:9.

(3) O altă cale prin care unii din poporul Creștin, buni în alte privințe, evit această întrebare și se justifică pe ei înșiși în acest cusur comun al umanității este prin limitarea lor (precum ei cred) la ceea ce este adevărat: totuși ei nu-și dau seama cât de frecvent natura lor iubitoare de bârfe le pervertește judecata și-i determină să accepte ca adevăr lucruri cu privire la care ei au o puțină cunoștință sau n-au deloc. Aceștia nici nu sunt doritori să afle mai multe, după ce au pus în circulație o bârfă cu stampila veridicității pusă din partea lor: căci dacă spusele lor se vor dovedi neadevărate aceasta îi va dovedi „martori minciunoși” și îi va pune în încurcătură în privința corectării minciunii; mândria minții naturale obiectează și refuză să creadă adevărul în astfel de împrejurări. Astfel un rău duce la alt rău.

Aceștia vor zice: O, eu nu spun despre nimic ca fiind *adevăr* decât doar după ce am aflat cu adevărat că este așa - din observația mea proprie, din cunoștința mea personală. Cu privire la orice dacă nu știu personal că este adevărat sunt întotdeauna foarte atent înainte de a declara, și a zice că am auzit așa și așa, sau mi s-a spus așa și așa; în acest caz eu personal nu garantez că acesta este adevărul. Astfel sunt sigur că întotdeauna evit vorbirea de rău de oricine. Probabil că nu există o mai mare înșelare în acest subiect decât în cele exprimate mai sus. Gustul depravat se ascunde în urma conștiinței, și declară că întotdeauna este corect de a vorbi ceea ce este adevărat, și prin urmare Dumnezeu nu putea avea în vedere că vorbirea a ceea ce este adevărat ar fi calomnie, ci că în condamnarea vorbirii de rău și a calomniei, ca fapte ale cărnii și ale diavolului, El a avut în vedere vorbirea a ceea ce este fals, ce nu este adevărat

Aceasta este o mare eroare: calomnia este aceeași calomnie, ori ceea ce se spune este adevărat, ori nu, și este astfel privită nu numai în legea lui Dumnezeu, dar de asemenea și în legile oamenilor civilizați. Cu adevărat, în legea umană, dacă se instituie un proces cu privire la calomnie, dacă se dovedește că acuzațiile făcute de către defăimător au ceva bază de adevăr, aceasta probabil va fi considerat de către Curte și juriu ca împrejurări de atenuare (??? - smiagciaiușie obstoiatelistva), și probabil vor reduce foarte mult mărimea verdictului pentru daună. O calomnie este orice vorbă spusă cu intenția de a ofensa sau de a dăuna pe cineva, indiferent dacă cele spuse sunt adevărate sau nu, și legile oamenilor sunt de acord cu legea lui Dumnezeu că astfel de ofensă unul față de altul este un prejudiciu.

Cu alte cuvinte, legile divine și cele umane sunt de acord cu faptul că primul rău nu îndreptățește pe cel de-al doilea. Legile umane spun: Dacă a fost comis un rău, Curtea este deschisă pentru cel ofensat să caute îndreptare sau pedepsirea răufăcătorului; dar celui ofensat nu i se permite să ia remediul în mâinile sale, nici prin efectuarea unui asalt prin forță fizică, nici prin folosirea armei mai subtile, a limbii, pentru a asasina caracterul cu pumnalul otrăvit de invidie și răutate. Este adevărat, mulți defăimători nu sunt urmăriți în judecată; de asemenea este adevărat, că ziarurile Statelor Unite au scăpat câteodată pierderi mari pentru calomnia liberală prin scuza că ei n-au publicat defaimările din răutate, ci pur și simplu ca noutăți, care susțin ei, aparțin în mod potrivit publicului, cum este cazul cu politicianii care caută voturile poporului pentru poziții de încredere publică. În aceste cazuri, din nou, publicul cunoscând că majoritatea declarațiilor false din partea presei de opoziție va fi în mod potrivit văzute ca minciuni, consideră ca o politică bună să lase orice bârfă obișnuită să treacă nedisputată în Curți. Efectul este o treptată creștere a calomniei printre oameni - cu siguranță cu scopul de a face rău lor și instituțiilor lor; pentru că funcționarii de guvern și din curți și în general toți cei ce au influență venind sub astfel de defăimări (care credem că în general sunt neadevărate) își pierd influența lor pentru bine asupra claselor de mai jos, care sunt ajutate astfel în direcția fărădelegii pe zi ce trece, și pregătindu-i pentru perioada anarhiei despre care Scripturile ne spun că este aproape chiar la uși.

Dar Legea lui Dumnezeu, Legea lui Christos, merge bineînțeles cu mult mai departe și mai adânc în aceste chestiuni, decât o fac legile oamenești; deoarece ele nu au de aface cu oamenii, ci cu „noile creaturi în Christos Isus” - transformați prin reînnoirea minții, și sub o relație specială a unui Legământ Nou, și legați prin Legea Noului Legământ - Iubirea - care „nu face rău aproapelui”, în orice împrejurare, sub orice provocare: care din contra întoarce „bine pentru rău” - „binecuvântând ca răspuns la blestem”.

Legea Noului Legământ, Iubirea, poruncește *tăcere* tuturor celor care recunosc această lege și pe Dătătorul ei, spunând: „Să nu vorbiți de rău pe nimeni” (Tit. 3:2). Ea merge mai departe de aceasta și se exprimă împotriva gândurilor rele, suspiciunilor rele, presupunerilor rele, față de aproapele. Ea spune că iubirea umplând inimile noastre nu numai că va opri purtarea rea și cuvintele înjurioase, ci va împiedica și gândurile rele: „Iubirea nu se gândește la rău” - poate fi convinsă de rău numai prin dovezi de necontestat. Cu adevărat, pentru a imprima acest subiect și importanța sa în ochii Săi, Marele Învățător, declară ucenicilor din școala Sa: „Cu ce judecată judecați pe alții, cu aceea vă voi judeca și eu” (Mat. 7:1). Și din nou le spune să se roage Tatălui: „Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi celor care greșesc împotriva noastră” (Mat. 6:12). Din nou declară: „Dacă în inimă păstrați resentiment împotriva altora, nici Tatăl Ceresc nu vă va ierta” (Mat. 18:35). Ah! cu adevărat, un Creștin conform exemplului Domnului, un absolvent al școlii lui Christos și pregătit să învețe pe alții, este unul care este curat nu numai pe dinafară, ci și pe dinăuntru - separat, spălat prin apa instrucțiunilor divine, de josnicie, de murdăria cărnii. El nu mai este rob al păcatului, guvernat de dorințele și slăbiciunile cărnii sale căzute și de spiritul său lumesc, care aduc roade spre nelegiuire - mânie, răutate, ură, ceartă, calomnie, vorbire de rău (Col. 3:8; 1 Pet. 2:1, 2). Din acest înalt punct de vedere al aprecierii legii divine, Creștinul avansat vede că în ochii Domnului ura este *omor*, calomnia este *asasinare*, și distrugerea numelui bun al aproapelui este jaf și hoție. Și oricare din aceste lucruri făcut în Biserică, printre poporul declarat al lui Dumnezeu, este un rău dublu - jaf șiucidere de *frate* - Compară 1 Ioan 3:15 și Mat. 5:21, 22.

A pronunța o defăimare sau o remarcă dăunătoare împotriva aproapelui, și apoi a adăuga: „Nu știu precis dacă aceasta este adevărat sau nu”, înseamnă a arăta că vorbitorul este instruit de un spirit rău și nu de spiritul lui Christos, spiritul iubirii; el dorește să rănească sau să blesteme pe aproapele său, și este nerăbdător să facă aceasta. El se va simți restrâns într-o măsură oarecare de la a spune ceea ce știe că este absolut incorect, dar își găsește plăcerea în a vorbi de rău, și este bucuros să cunoască despre ceva rău pe care l-ar putea rula pe limba sa ca pe un dulce fagure, și prin urmare vorbește chiar și de acele bârfe de care *nu știe dacă sunt adevărate sau nu*, și încearcă să se scuze pe sine cu astfel de explicații cum avem mai sus. Într-adevăr, Scripturile declară cu putere că inima naturală este înșelătoare mai pe sus de toate lucrurile și de desnădăjduit de rea. Cei care vorbesc astfel, și care astfel încearcă să-și justifice purtarea sa greșită, n-au intrat niciodată în școala lui Christos, sau sunt încă în clasa minoră, și nu știu că spiritul lor este spiritul de omor, și nu spiritul iubirii de frate. O! dacă toți creștinii adevărați ar putea învăța scopul acestei legi a Iubirii, în relația sa nu numai față de Dumnezeu, ci de asemenea și față de aproapele său; ce înfrânare a limbilor ar însemna aceasta, ce atenție în vorbire! Precum a zis David: „Voi veghea la căile mele, ca să nu păcătuiesc cu gura”. Și cel care veghează asupra limbii sale își pune pază la inima sa înșelătoare și o poate mai bine cunoaște și stăpâni, căci: „din plinătatea inimii vorbește gura” - Ier. 17:9; Ps. 39:1; Mat. 12:34.

Unica excepție de la această regulă „de a nu vorbi de rău de nimeni”, ar putea veni când am putea vedea o absolută necesitate pentru a face răul cunoscut - când relatarea răului ar fi contrar dorințelor inimii noastre, și fiind menționat doar din necesitate, datorită iubirii față de alții care, dacă na-r fi informați, ar putea fi vătămați. De exemplu, legea țării cere ca în cazul când cunoaștem că a fost comis un omor, faptul de a face cunoscut anumitor funcționari ai legii *faptele* (nu suspiciunile) care au venit sub observația noastră, nu va fi considerat ca vorbire de rău, ci din contra va fi considerat ca o datorie. În același fel, dacă noi cunoaștem ceva slăbiciuni la un frate sau la o soră, și ne dăm seama că ei aproape că ar putea fi puși într-o poziție periculoasă, din cauza neștiinței din partea altui frate sau soră a acelor slăbiciuni, ar putea deveni datoria noastră să facem cunoscut din *faptele* (și nu suspiciunile) de care avem cunoștință, atât în mod individual cât și întregii adunări expuse să fie vătămată, atât cât ar fi necesar pentru ai păzi împotriva daunei cauzate prin slăbiciunile menționate. Dar aceasta nu va fi vorbire de rău, ci, din contra, vorbire cu motiv bun, cu intenția de a feri o parte de o ispită teribilă și pe cealaltă parte de a o feri de vătămare. Și înainte de a vorbi ceva asupra subiectului, trebuie să ne satisfacem conștiința într-un mod cât mai pozitiv cu privire la faptul că motivul nostru în vorbire este unul bun, și nu este unul rău, că suntem pe cale să ne folosim limba pentru a binecuvânta, și nu pentru a vătăma. Și chiar și atunci, determinați de spiritul iubirii și bunăvoinței față de fratele slab, la fel ca și față de alții, trebuie să evităm menționarea oricărui singur punct care n-ar fi necesar chestiunii în cauză.

Dar unii vor obiecta pentru limitarea acestei libertăți la cazurile *cunoștinței* pozitive, și vor cere să se spună foarte puțin, datorită faptului că o cunoaștere absolută fiind în general puțină. Răspundem că aceasta este în armonie cu legea Divină: „Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși”. N-ai vrea ca aproapele tău să-și folosească mintea și limba în presupuneri rele și vorbire de rău împotriva ta; la fel n-ar trebui să-i faci nici tu lui. Legea țării nu cere ca să spui nici un singur cuvânt mai mult decât ceea ce *știi* (din cunoștința personală) împotriva aproapelui - ea nu-ți cere suspiciunile și presupunerile tale. Și din contra, legea Domnului, poruncește ca toți cei de sub Noul Legământ să nu rostească nici măcar o singură suspiciune împotriva aproapelui: și că dacă suspiciunea este *forțată* asupra minții dincolo de ceea ce cunoaștem ca real, de către împrejurări legate de caz, mintea nouă cu bunăvoința ei înăscută ar trebui în mod foarte prompt, să contrabalanseze suspiciunile prin sugestii de o posibilă informare greșită sau înțelegere greșită și întotdeauna să dea celui ce pare vinovat beneficiu de a-i pune la îndoială vinovăția.

Un altul va obiecta: O! Eu nu pot pierde atâta timp pentru *a cerceta realitatea*. Viața este atât de scurtă. De ce? Nu mi-ar rămâne deloc timp pentru afacerile mele personale, dacă aș căuta cu atenție *realitățile* încât întotdeauna să vorbesc doar din ceea ce *cunosc* și nu din ceea ce aud că se spune!

Chiar așa! și lecția pentru tine ar trebui să fie să urmezi regula Scripturală: „Să nu vorbiți de rău de nimeni”.

(1) Pentru că nu ai timp să cercetezi realitățile, și destul de probabil n-ai nici capacitatea de a judeca imparțial, dacă ai avea *toate* faptele la îndemână.

(2) Deoarece, dacă ai spiritul lui Christos, iubirea, locuind în tine din belșug, vei prefera să nu spui nimănui faptele, chiar dacă ai lanțul dovezilor complet: nu vei putea suferi chestiunea cu atât mai mult cu cât faptele cunoscute vor fi nefavorabile. Atunci, care este condiția celor care au urechi setoase după bârfe și a celor a căror limbă își găsește plăcerea în acestea ca într-o fagure dulce și care sunt nerăbdători să răspândească o veste rea despre care n-au nici o cunoștință - ci doar un zvon prejudiciat? Cea mai generoasă posibilă vedere asupra acestora este că ei au *puțin* din spiritul lui Christos; că ei sunt deficienți în iubirea de frați și n-au învățat niciodată cu adevărat „regula de aur”.

Apostolul întreabă: „Poate oare un izvor să scoată apă amară și apă dulce?”. Forma întrebării implică răspunsul: Nu; va fi doar apă bună sau doar sălcie. El evident a dorit să sugereze să aplicăm aceeași regulă la inimile și gurile noastre. Dacă inimile noastre au fost reînoite, cum este posibil ca gurile noastre să răspândească dulceață iubitoare față de Dumnezeu și răutate amară, invidie, ură, ceartă, față de sau cu privire la aproapele nostru?

Există doar o cale de a înțelege și de a considera acestea în mod Scriptural. Ea este exprimată de către Apostolul Pavel (2 Cor. 4:7): „Noi avem această comoară (noua inimă - noua natură) într-un vas de pământ”. Faptul nu este că Creștinii au două naturi, căci acest gând este contrar învățaturii Bibliei. Nici un fel de amestec de naturi nu poate fi recunoscut, prin urmare natura noastră umană a fost mai întâi îndreptățită prin credință și renunțare de la păcat, și apoi tot ea a fost consacrată sau sacrificată până la moarte, ca în locul ei să putem avea natură spirituală și să devenim „Creații Noi în Isus Christos”. Noua Creatură, totuși, este încă în embrion, este doar noua minte care locuiește în corpurile muritoare și care are de gând să le governeze și să le potrivească, fiind recunoscute moarte în ceea ce privește voința cărnii.

Prin urmare, fiecare Creștin poate folosi în mod potrivit limbajul Apostolului, și să vorbească și să gândească despre sine și despre alți Creștini din două puncte de vedere diferite - 1). noua minte (noua natură) recunoscută vie și investită cu controlul, și 2). vechea minte (vechea creatură) recunoscută moartă, și deposedată de control. Dar precum noua natură trăiește doar o existență recunoscută prin credință, la fel vechea minte este moartă doar în sensul recunoașterii prin credință. Și precum declară Apostolul, acestea două sunt contrare una alteia. Nu poate fi nici un progres spiritual dacă guvernarea este împărțită. De aceea, noua minte care trebuie să folosească „comoara”, concepută de spiritul Domnului, prin cuvântul adevărului, trebuie să țină mintea veche sau naturală, voința, sau dispoziția, gusturile și apetiturile - moarte; pentru ca noua minte să poată controla și folosi cu totul și în mod complet aceste corpuri muritoare, în fapte și cuvinte și gânduri care să fie în armonie cu mintea nouă, în armonie cu noua lege a iubirii, în armonie cu spiritul dreptății și al adevărului.

Când gurile noastre răspândesc laude din inimă lui Dumnezeu, care ne-a binecuvântat, ne-a ridicat picioarele din oribila groapă, și din țărâna cu noroi, și ne-a așezat pe Stânca, Isus Christos, și ne-a pus o cântare nouă în gurile noastre, în acest caz laudele noastre implică faptul că mintea nouă este la cârmă în acest timp, că comoara din inima nouă umple corpurile noastre muritoare, și iese de pe buzele noastre pentru laudă și zidire, mângâiere și încurajare, a celor ce aud. Astfel izvorul din inima noastră răspândește ape dulci, aducând cu ele viață, înmprospătare. Dar când gurile noastre vorbesc de rău de cineva, indiferent dacă este adevărat sau nu, aceasta implică că noua natură este cel puțin temporară, biruită de către vechea natură; aceasta implică că un alt izvor este acum în operare și folosește gura, limba, în răspândirea cuvintelor de răutate sau mânie sau ceartă sau reproș sau vorbire de rău de orice fel - blestemând sau vătămând pe alții în măsură mai mare sau mai mică. Aceasta implică că natura veche, vechea voință, voința cărnii, nu este stăpânită precum spune Apostolul - nu este ținută moartă, îngropată, nu este neluată în seamă: aceasta dovedește că există o *înțelegere* între mintea nouă și cea veche, prin care cele două folosesc corpul muritor între ele, câteodată pentru bine câteodată pentru rău, sau că o amortire sau letargie a venit asupra noii minți, de care fapt se folosește mintea cărnii. O astfel de condiție prin urmare implică o dezvoltare spirituală înceată sau regres - un eșec din partea „noii Creaturi”. Toți cei ce se află în această stare să-și aducă aminte că precum declară apostolul Pavel: „Ajunge pentru noi că în trecut am făcut voia Neamurilor” și din nou spune „Nu dați mădularele voastre ca unelte ale nedreptății; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca cei ce sunt vii din morți, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca unelte ale dreptății” - 1 Pet. 4:3; Rom. 6:13.

Din acest punct de vedere ne putem consola dacă privind înapoi vedem că în cazurile noastre proprii aceiași gură a rostit laude lui Dumnezeu și vătămare și defăimare și clevetire și vorbire de rău și răutate și ură și ceartă, sau oricare din acestea împotriva aproapelui nostru. Aceasta totuși nu dovedește că inimile noastre n-au fost îndreptățite cu adevărat, și sfințite prin spiritul sfânt al înfierii; aceasta nu dovedește că nu suntem fii ai lui Dumnezeu și părtași ai spiritului Său. Aceasta dovedește, totuși, că suntem într-o condiție întristător de nepotrivită - bolnavi spiritual și că avem nevoie de curățire, precum exprimă Apostolul spunând: „Așadar, curățiți aluatul cel vechi (răutatea, etc), ca să puteți fi o plămădeală nouă (curată, ne alterată)” sau pâine - reprezentanți potriviți ai Corpului lui Christos - 1 Cor. 5:7.

Putem ști cu siguranță că atâta timp cât „noua natură” nu va obține o deplină victorie asupra voinței cărnii, nu vom fi câștigători ai premiului înalt care este promis doar „celui care va birui”. Biruința totuși, nu va consta în *perfecționarea cărnii*, ci în *perfecționarea inimii* - a voinței, a intențiilor. Aceasta din cauza cusurilor cărnii, unele dintre care fără îndoială, în ciuda oricărui efort din partea noastră de a le stârpi, vor rămâne cu noi atâta timp cât suntem în carne. Perfecțiunea la care trebuie să sperăm, și să năzuim, și la care ar trebui să ne așteptăm și care trebuie să fie căpătată de către învingători, este perfecțiunea voinței, a inimii, a intențiilor. „Binecuvântați sunt cei curați în inimă; căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. Mai mult ca atât, slăbiciunile noastre fizice și defectele noastre nu variază doar în natura lor ci și în intensitate. Unii prin natură sunt mai înclinați la gentilețe, blândețe, etc; alții, până a fi acceptați de Christos, ar fi putut avea niște vase foarte necioplite, aspre, brutale, dezordonate: și în timp ce influența comorii din interior „noua minte”, va exercita în fiecare caz cu siguranță un efect de schimbare, de transformare asupra vasului pământesc, nu ne putem aștepta la atât de multă schimbare din partea unora cum o vedem la alții. Nu ne putem aștepta la o atât de completă corectare în dreptate în omul pe dinafară acolo unde asprimea, brutalitatea, neîngăduința au fost așa vorbind înăscute în oase și în fire, de care ne-am putea aștepta de la cel care a fost născut în sensibilitate delicată.

În timp ce recunoaștem această diferență a „vaselor de pământ”, cu siguranță ar trebui să ne folosim cele mai bune eforturi pentru ca fiecare să se corecteze pe sine însuși. Trebuie să ne aducem aminte că relația noastră

a unuia față de altul în corpul lui Christos nu este conform cărnii, ci conform spiritului; prin urmare, precum declară Apopstolul, nu ne mai cunoaștem după carne, cu slăbiciunile sale, imperfecțiunile și tendințele dezgustătoare și dezastruoase. Noi ne cunoaștem numai după spirit, conform intențiilor, conform inimii - ca „noi creații”, nu ca și creaturi vechi (2 Cor. 5:16). Aceasta ne va face să fim foarte compătitori față de imperfecțiunile cărnii altora, atâta timp cât avem asigurarea că carnea nu reprezintă personalitatea reală a fratelui nostru, nici mintea sa, nici voința sa. De aceea trebuie să fim foarte binevoitori față de toți, cu afecțiuni foarte prietenoase unul față de altul, astfel încât din punctul de vedere al rănirii unuia de către altul, sau al vătămării unuia de către altul, sau al devorării unuia de către altul cu limbile noastre, să putem simpatiza unul cu altul, să facem bine unul altuia, și prin cuvinte de har și mângâiere, sau de sfat și muștrare spusă în iubire, să ne putem zidi unul pe celălalt în credința preasfântă - în asemănarea Domnului și Învățătorului nostru.

Continuând cu acest subiect, Apostolul menționează că există două feluri de înțelepciune: cea cerească și cea pământească, și că toți din poporul Domnului trebuie să le discearnă pe acestea și trebuie să aibă grijă ca a lor să fie cea cerească. Sugestia Apostolului este că pot fi unii în Biserică, care s-ar putea socoti în Biserică, care s-ar putea asocia pe ei înșiși cu Biserica din motive bazate pe înțelepciunea lumească - unii care au observat faptul că există ceva rezonabil și o înțelepciune în învățăturile Scripturilor, pe care ei o admiră și pe care ei o pot folosi probabil spre avantajul lor. Aceștia, implică el, vor fi înclinați să fie impetuoși și să facă o manifestare a înțelepciunii lor, și să fie „umflați de mândrie” prin aceasta, și în timp ce pe dinafară mărturisesc conformitatea la harurile Creștine, amabilitatea frățească, bunăvoința, blândețea, răbdarea, iubirea, în inimile lor ei au gelozii amare și vrajbă - luptă de a avea nume și faimă - gelozie față de cei care ar putea părea că au mai multe din acestea.

Aceștia, precum sugerează Apostolul, vor găsi dificil, da, imposibil chiar, să *ocolească* (vorbirea de rău, vătămarea) fraților. Pentru ei va fi atât de natural să facă acest lucru încât să nu-l poată evita, deoarece ei nu au o inimă curată - ei n-au inimi regenerate. Dacă inimile lor au fost odată regenerate, în acest caz rezultă că ei s-au întors cum se întoarce o scroafă la mocirlă - cum se întoarce un câine la vărsătură. Sfatul Apostolului, pentru astfel de persoane care găsesc în inimile lor simțăminte de invidie și de amărăciune, este că ei n-au nici un motiv de cinste sau fală, ci din contra aceștia trebuie să recunoască faptul că având aceste condiții rele în inimă, ei nu sunt deloc Creștini, și ei ar trebui să înceteze să amăgească împotriva adevărului - să înceteze să acționeze necinstit, ipocritic - să înceteze a mai pretinde că au inimi reînnoite, sfințite în Christos Isus.

El ne spune destul de clar că înțelepciunea lor, cunoștința lor, nu este de la Dumnezeu, nu este de la spiritul sfânt: „Această înțelepciune nu coboară de sus, ci este pământească, carnală, diavolească; pentru că acolo unde este mânie și invidie, acolo este confuzie și (se poate aștepta) orice lucrare rea” - Iac. 3:15, 16.

Pare evident că, deși acuzația Apostolului se aplică la oricine care mărturisește a fi Israelit cu adevărat, cu toate acestea el își îndreaptă remarcile sale spre cei care pretind a fi învățători în Biserică, că au *înțelepciune* într-o măsură considerabilă. Și cuvintele sale ne amintesc de cuvintele Apostolului Pavel, când vorbind despre diferitele daruri distribuite Bisericii, el aparent indică pericolele cunoștinței mari, și ca o ilustrație a acestui principiu pe care îl prezintă Iacov, el zice: Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea Dragoste, aceasta ar implica că am devenit ca o aramă răsunătoare sau ca un chimval zângănitor, făcând cu adevărat un sunet, dar ne având nici o simțire proprie din partea mea asupra faptului - n-am parte și nici soț cu cei care posedă spiritul lui Christos. Deși am darul profeției, și înțeleg toate tainele și am toată cunoștința, și chiar dacă am toată credința, și nu am Dragoste, nu sunt nimic, și chiar dacă îmi vând toate bunurile mele pentru a hrăni săracii, și îmi dau trupul ca să fie ars, și nu am Dragoste, aceasta nu mă ajută la nimic - 1 Cor. 13:1-8.

Astfel Apostolul arată clar că cunoștința și oratoria nu sunt cele mai vitale calificative, ci Iubirea abundând în inimă și extinzându-se în toate aspectele vieții, care pune în mișcare și operează corpurile noastre muritoare, aceasta este calificativul real - reala dovadă a relației noastre divine. El arată că cei care au primit daruri de la Dumnezeu înainte de a veni într-o relație potrivită cu Dumnezeu, ar putea deveni ca niște sunete răsunătoare sau chimvale zângănitoare, și astfel să devină „nimic” dacă aceștia pierd iubirea, dacă pierd spiritul lui Christos, deoarece „dacă nu are cineva spiritul lui Christos, nu este al Lui”.

Ar fi bine pentru poporul Domnului să ia în seamă cu precauție aceste instrucțiuni de la doi dintre cei mai proeminenți Apostoli, și să țină minte că oricât de valoroși n-ar fi frații, nici *oratoria* nici *cunoștința* nu trebuie considerate printre „frați” ca dovezi sigure ale aflării posesorilor pe calea cea dreaptă, nici că influența acestora n-ar putea fi dărâmatoare în loc de a fi ziditoare. Caracteristica *principală* care trebuie căutată la toți cei acceptați ca servitori în Biserică, ca să slujească în cele sfinte, mai întâi de toate ar trebui să fie - spiritul iubirii.

Nu vrem să spunem că cunoștința și priceperea trebuie să fie ignorate, ci ceea ce dorim să spunem este că acestea trebuie să fie considerate de o importanță secundară și nu primară, precum întotdeauna este tendința. Căutați printre voi oameni sfinți, plini de spiritul sfânt, încât să poată avea grijă de interesele spirituale ale diferitor adunări din poporul Domnului. Și ca o precizare a modului cum acest spirit sfânt se va manifesta și a calităților care prin urmare ar trebui căutate la servitorii Bisericii, vedeți 1 Cor. 13:4-8; și 1 Pet. 1:22, 23; 2 Pet. 1:1-13. Toți ceilalți care având alte însușiri dau dovadă de a fi umflați de mândrie și de dorință de a stăpâni asupra moștenirii lui Dumnezeu, Biserica, sau care manifestă invidie, vrajbă, amărăciune, vorbire de rău - aceștia trebuie să fie ocoliți, pentru binele lor propriu, cât și pentru binele Bisericii - ca unii care dau dovadă de spirit greșit care nu coboară de sus, ci este pământesc, carnal, diavolesc. Ei sunt niște învățători nesiguri, și probabil ar face mai mult rău decât bine, indiferent ce cunoștință ar putea poseda.

În continuare, Apostolul nu lasă nici o îndoială în privința înțeleșului pe care îl avea în vedere, deoarece el scoate în evidență în mod distinct cursul și roadele înțelepciunii de sus, spunând: „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată” - (roditoare, onestă, sinceră, nu doar îmbrăcată, nu este folosită ca o haină de lumină ca să înșele și să acopere egoismul, invidia, ura, vrajba; ea nu face nici un compromis cu păcatul, necurăția, nici într-o formă și nici într-un aspect). Ea este „pașnică” (În ceea ce privește certurile, dispoziția de ciondăneală, „mintea nouă” dorește pace - ea se va lupta cu sinceritate pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna, dar nu se va lupta doar din iubirea de luptă, iubire de ceartă; din contra, noua minte este înclinată spre pace, va prefera atât cât este posibil, să cedeze în punctele ne-esențiale din contraversă, ea iubește oponentii săi și simpatizează cu dificultățile lor). Ea este „blândă” (nu este brutală nici aspră, nici violentă, nici în fapte, nici în cuvinte, nici în ton; și dacă vasul pământesc prin care ea vorbește are aceste severități imprimare prin natură, „noua minte” le regretă, se luptă contra lor, și caută să le biruie; și când face o vătămare altora este gata și doritoare, bucuroasă să-și ceară scuze, și să îndepărteze suferința). Ea este „ușor de înduplecat” (este ușor de a te apropia de ea, nu este trufașă, nu este disprețuitoare, nu este crudă sau nemiloasă; totuși, este fermă în chestiuni de principii - principiile nu pot fi cedate sau modificate; ele sunt ale lui Dumnezeu. Dar în timp ce afirmă principiile, acest spirit al înțelepciunii își arată dorința sa de moderație, recunoscând orice caracteristică bună în oponentii săi, și clarificând motivul pentru care nu este posibilă nici o modificare în legătură cu legile și principiile divine). Ea este „plină de îndurare și de roduri bune” (Își găsește plăcerea în toate lucrurile insuflate din iubire și bunăvoință; își găsește plăcerea în facerea de bine pentru alții; își găsește plăcerea nu numai în manifestarea îndurării față de animalele necuvântătoare de sub grija sa, ci în mod special își găsește plăcerea în a avea de a face cu frații cu îndurare față de slăbiciunile lor. Este îndurătoare de asemenea și în familie - nu în mod supra exigent, ci generos, blând, binevoitor. Ea este generoasă în același fel și cu oponentii, și cu cei care sunt gâlcevitori - ne dorind să împingă victoria, nici chiar pentru adevăr, în așa fel încât să fie vătămător, jignitor, feroce față de oponent). Ea este „fără părtinire” (Ea iubește binele, adevărul, acolo unde acestea se pot găsi; și se opune neadevărului, necurăției și nesfințeniei, indiferent unde acestea s-ar putea afla printre prieteni sau printre dușmani. Dreptatea sa este de rangul cel mai înalt, combinată cu îndurarea; ea nu va aproba o greșală la un frate, deoarece acesta este un frate, ci o va respinge cu îndurare și blândețe, amintindu-și de expunerea tuturor la asalturile din partea lumii, cărnii și a adversarului. Nu va eșua să vadă o virtute într-un dușman, nu va ezita s-o recunoască. Adevărul este standartul său, nu prejudecățile, nici parțialitatea, nici sectarismul). Ea este „fără fățarnicie” (Ea este în totalitate neprefăcătoare; ea nu are nevoie să simuleze iubirea, deoarece ea este iubirea; nu are nevoie să-și îmbrace un exterior binevoitor și să înăbușe simțăminte de mânie și invidie și ceartă, deoarece ea este fără invidie, fără ceartă. Căci aceste lucrări ale cărnii și ale diavolului, prin harul lui Dumnezeu, au fost văzute ca fiind pământești, carnale, diavolești, și au fost respinse, și inima a fost îndreptățită, curățită, sfințită pentru Dumnezeu, reînnoită în gând, intenție, voință și acum este plină de comoara spiritului sfânt).

Cu aceste gânduri în mințile noastre, fie ca fiecare din noi, dragi cititori, să ne păzim împotriva vechii noastre naturi, și a încercărilor sale subtile de a obține control asupra limbilor noastre, într-un mod cu mult mai serios decât oricând înainte. Tot mai mult și mai mult, să căutăm să apreciem în noi înșine și în alții, această înțelepciune cerească, a cărei operare este atât de puternic zugrăvită de Apostol. Cu cât sunt mai importante membrele noastre, cu cât mai influente, cu atât mai tare trebuie să ne străduim să le ținem în deplină supunere Domnului, ca unelte ale *Sale*. Picioarele noastre sunt membre folositoare, consacrate Domnului; le putem folosi în multe misiuni de caritate, spre slava numelui Său și spre profitul poporului Său. Măinile noastre sunt la fel de folositoare, dacă sunt cu adevărat consacrate serviciului Domnului. Urechile noastre sunt de asemenea

folositoare în serviciul Său, pentru a asculta de El, pentru a refuza de a auzi răul, pe care astfel l-am aproba, și astfel refuzând să dăm un exemplu bun pentru alții. Ochiul nostru este o mare binecuvântare din partea Domnului, și ei la fel trebuie să fie ținute departe de rău, de pofta ochilor și de mândria vieții, și ei trebuie să fie unelte sau servitori ai dreptății, văzând binele, apreciind binele, și sprijinind binele, și ajutându-ne să cunoaștem voința Dumnezeului nostru.

Dar din toate membrele corpului nostru, cel mai influent este limba. Influența limbii întrece pe cea a tuturor celorlalte membre luate împreună: prin urmare, controlarea ei, în serviciul Domnului, este cea mai importantă lucrare a poporului Domnului în privința corpurilor lor muritoare și serviciul acestora făcut pentru Domnul. Câteva cuvinte de iubire, de bunătate, de ajutor - cât de des au schimbat atât de mult întregul curs al vieții umane! Cât de mult au avut de a face cu modelarea destinului națiunilor! Și cât de des cuvintele rele, aspre, defăimătoare, au făcut mari nedreptăți, au asasinat numele bun, etc! sau după cum declară Apostolul: „au pus pe foc întregul mers al vieții” - trezind pasiuni, certuri, vrăjmășii, la primul cuvânt negândit. Nu ne mirăm când el declară astfel de limbi „puși pe focul *Gheenei*” - moartea a doua!

Servitorii publici ai Bisericii într-o careva măsură sunt „*limbile*” speciale ale ei și ce influență ei exercită pentru bine sau pentru rău, în binecuvântarea și zidirea poporului Domnului, sau pentru dauna lor - pentru blestemare! Cât este de necesar ca toți servitorii cu limba ai Corpului lui Christos, să fie dintre aceia, și doar dintre aceia, care sunt de spiritul Său! Influența lor se extinde nu numai asupra celor ce sunt în Biserică, ci și într-o măsură considerabilă ei sunt purtătorii de cuvânt auziți de cei de afară. Și același principiu se aplică la fiecare membru individual din Biserică, la folosirea de către acesta a membrului corpului său, a limbii. El o poate folosi în mod înțelept, și o poate folosi într-un mod neînțelept, cu o înțelepciune cerească, sau cu o înțelepciune pământească. El o poate folosi pentru ceartă, și dărâmarea credinței și a caracterului fraților, dând jos iubirea și încercarea, sau el o poate folosi în zidirea acestor haruri ale spiritului. Cât de mulți și-au dovedit adevăritatea cuvintelor Apostolului, că limba are mari posibilități, chiar și pentru abaterea întregului corp, a Bisericii, și punerea pe foc a cursului vieții, prin stârnirea veninurilor rele și a înclinațiilor naturii căzute! Cât de puțini din poporul Domnului și-au cucerit limbile până la măsura de a o aduce în supunere față de voința lui Dumnezeu, încât să poată răspândi binele, și numai binele, spre toți cu care vin în contact! Preaiubiții mei, să fim deplin hotărâți că prin harul divin (promis să ne ajute) anul prezent să mărturisească spre marele progres în controlul nostru asupra acestui membru foarte important al corpului nostru, aducându-l într-o deplină supunere și ascultare și serviciu față de Împăratul împăraților și Domnul domnilor - față de Cel care ne-a chemat din întunec la lumina Sa cea minunată.

„Iată Eu sunt cu tine”

„Domnul Secerișului” să fie cu tine,
Să te mângâie, putere și ajutor să-ți deie;
„Prezența” Sa să fie cu tine, să te încurajeze,
În boală, și suferință, și-n umbră!

Să te conducă El spre înălțimile ambiției,
Spre **serviciu**, mare și mic;
„Focul” vieții lui Christos în tine,
Consumând întregul sacrificiu al tău.

J. W. WATTS